

Text: Gn 1,1-31

Datum: 8. září 2013

Kazatel: Filip Čapek

Místo: Třebechovice a Týniště

Dneškem dětí vstupují do nedělní školy a příběhů, které jsou pro ně připraveny. Minulou neděli jsme se na to společně nachystali, teď uděláme první krok vpřed... Každý z příběhů je jako korálek, co se navléká na provázek. Na konci budeme mít pěkný náramek plný příběhů o víře... Víře dávných lidí a zároveň naší víře, když těmto příběhům porozumíme a přijmeme za své. Napadlo mě, že se k dětem dnes připojíme a podíváme se na úplně stejný příběh, jaký čeká i je. Je to vyprávění o stvoření světa; známé a přesto stále znovu objevované.

Stvoření světa je napínavé drama. Z ‚ničeho‘, z temnoty, z propastné hlubiny, z něčeho, co nemá tvar ani ducha, se vynořuje *něco* a *někdo*... Každý si to představujeme jinak. Tehdy lidé dali asi hlavně na kontrast světla a tmy a zápasu dobrý a zlých sil. Dnes se věří na vznik světa různě. Někdo si říká, že se něco utrhlo z Mléčné dráhy, nějak se to potkalo s jinými vesmírnými tělesy, mlhami nebo mlhovinami a tlak, teplota a rychlost daly dohromady první hroudu, po které se časem – asi po nějaké té miliardě let – začaly ploužit různé jednoduché organizmy. A zase nějakou chvíli trvalo, než se z toho vyloupila opice nebo něco podobného a z toho pak člověk. Někteří – jako třeba minulý prezidentský aparát na hradě – tomu nevěří, ale to jsou v případě evropského kontinentu spíš výjimky.

Jak to bylo na počátku přesně, to se asi nikdy nedozvíme. Už slovo *počátek* vede k debatám, co že to je, kdy to je, kde se to stalo, jak to všechno měřit. A i kdyby na to vědci na všechno přišli, jejich kolegové z konkurenční a samozřejmě také prestižní výzkumné instituce vymyslí jinou teorii, aby nepřišli o práci... A ono je to vlastně jedno. Podstatnější je, k čemu svět je, k čemu je příroda a k čemu jsme to my. Nehledáme objektivní informace a nezpochybnitelná data. Hledáme smysl a podstatu.

Písmo svaté vypráví o šesti dnech. V nich vzniká to, co je potřeba: světlo, nebe, den a noc, souš, zeleň, stromy, živočichové ať už pozemští, vodní, obojživelní nebo ti, co létají. A nakonec se objeví člověk jako muž a žena. Tak se dává celý svět do pohybu, šestého dne odbije ‚půlnoc‘, a je všechno hotové... Tedy z Boží strany. Na nás je promyslet a nakonec si uvědomit, co se to stalo a kvůli komu. Co vyprávění o počátku a stvoření chce sdělit?

Máme před sebou celou řadu otázek. První zní: A co je vrcholem stvoření? Prý člověk, říká se často a taky to podle toho vypadá. Je málo míst na zeměkouli, kde by nebyl náš vliv znát, a to jak v dobrém tak i zlém. Na jedné straně stavební, kulturní či jiné výkony světové úrovně a třídy, na druhé ničení, které by jiné zvíře ani náhodou nezvládlo. Nedávno jsme si připomínali výročí jaderného ‚armagedonu‘ v Hirošimě, a jak se zdá, tak není problém kvůli mocenským choutkám nejednoho současného politika, aby se to opakovalo jen v jiném

provedení a jinde. Technika slouží, ale také ničí, zachraňuje, ale také uvádí do zkázy. Bůh přitom člověku dává cit, rozum, lásku a ono se to často zvrátí v pravý opak.

Máme vlastně právo dělat a rozhodovat o tom, co je kolem nás? Je stvoření něco, co vlastníme? Smíme kácet pralesy, dělat díry v zemi kvůli tomu, co se pak prožene komínem, betonovat a asfaltovat jak o závod, smíme geneticky upravovat potraviny? Smíme sahat na životy ještě nenarozených? Možná je lepší obrátit všechny tyto otázky a místo ptaní, co *smíme*, by stálo za to se ptát: co *můžeme* a co *máme*. Samozřejmě, i příběh o stvoření nám dává do ruky argument, že Bůh žehná jen tomu, co je živé. Copak může požehnat zeleni, stromu, křoví nebo bodláku? Ale přeci, je to právě tato *také* živá příroda, kde žijeme. Dýcháme díky ní, dává nám potravu a je i pastvou pro oči... Vždyť jak jinak nazvat krásná rána posledních dní babího léta?

Mezi námi a naším okolím je přitom velmi blízký vztah. Nakonec se také musíme ptát: *Co je skutečně živé?* Co je to vlastně život a jak ho naplňujeme? Není kamenitá cesta vedoucí krásným lesem někdy živější než člověk, co má srdce z kamene? Není dub v podzimních barvách lákavější na pohled než člověk, s kterým je to, jak když se mluví do dubu? Není pohled do zeleně lepší, než se trápit pohledem na to, jak se člověk často dokáže šířit věcmi, co za to nestojí? Tedy, co je to život a co mu dává smysl?

Hospodin říká, že jsme stvořeni jako obraz. Ne ledajaký obraz, ale obraz samotného Boha. Říká to Hospodin a hned dodává, že lidé mají panovat nad vším živým... Kde vzal tu důvěru, že to dobře dopadne? Už jsem sám před chvílí vyjádřil velkou skepsi, že to zvládneme. To, co nám Bůh dává jako neuvěřitelný dar, je Jeho *důvěra*. Že si povedeme, jak On by rád. Že nebudeme dělat nic, co by jeho stvoření ohrožovalo, co by ho ničilo a vracelo do stavu propastných vod, chaosu a temnoty. Je to právě důvěra, co stojí na počátku. Další příběhy, co následují hned za vyprávěním o stvoření, líčí na tisíc a jeden způsob, jak člověk tuto důvěru poručuje, jak dělá, co nemá. Nejde jen o první příběhy, ale o celou Bibli. Jako červená nit se skrze ni táhne jedno vyprávění za druhým o Boží důvěře na jedné straně a lidském pádu na straně druhé. Nikdo neobstojí, nikdo neodolá pokušení moci, úspěchu, majetku... Ani Abraham, ani Sára, ani David, ani Šalomoun; nikdo... Ani Petr, ani Pavel, ani nikdo další; skutečně nikdo.

Zlom přichází s Kristem, který je dokonalým obrazem Boha. Naděje vložená do něj se tomu, kdo mu věří, zúročuje. Je nadějí pro nás, je nadějí pro tento svět. Kde se věci a události dějí v Kristově jménu, tam se můžou stávat zázraky! Dnes slavíme svátek naděje. Na počátku Bůh sedmý odpočinul, oddělil jej a prohlásil za svatý. A proč? Proto, aby právě o tomto dni učinil ten největší zázrak, kterým je vzkříšení. Nejen vzkříšení Božího Syna, ale *Počátek* nové naděje pro každého z nás. To, co Bůh stvořil na počátku, má smysl! Čas i prostor, které nám daroval, jsou pro nás. Máme šanci! Ať nám k ní Pán Bůh přidává svým Duchem i moudrost, rozvahu a ochotu nebát se naděje, co do nás vkládá. Je to i naše naděje. Je to naděje o nás a pro nás. **Amen.**